Ady Endre - Vízió a lápon

Ez itt a láp világa. Szürke,
Silány, szegény világ. Megülte
Az örök köd, mely egyre rémít.
A láplakók közt várom én itt
Az én szép, fényes reggelem,
Bús esti köd rémít s borul rám,
De az a reggel megjelen.

Rémek között, gomolygó ködben
Elszürkül minden itt a lápon,
A lelkem villan néha-néha,
Szikráit a rémekre hányom
S hogy el ne izzék, hogy legyen:
A szürkeségből néha-néha
Kidugom büszke, nagy fejem.

Vagyok fény-ember ködbe bújva,
Vagyok veszteglő akarat,
Vagyok a láplakók csodája,
Ki fényre termett s itt marad
Ködomlasztó reggelre várva,
Várván, jön-e a virradat.

Az lesz virradat. Csoda-reggel.
Vulkánhegyek nőnek a lápon,
Jön a sugár egész sereggel,
Végigcikázik a világon.
Lángoszlop lesz, mi most ködös rém,

Lángfolyó lesz a szenny, salak
S a veszteglő bús akaratból
Lesz diadalmas akarat.

Talán vulkánhegyekre lépek
Vérvörös, büszke lobogóval
És torlaszok fölött süvöltök
Rombolni hívó bomba-szóval,
A bűntengert szabaditom föl,
Hogy kiszakítson nádat, tölgyet,
Hogy végtől-végig hömpölyögjön,
Hogy megtisztítsa jól a földet,
Hogy tobzódjék a rég veszteglő,
A gátra szomjas akarat.

De lehet, hogy a vulkánhegyre
Fölnevet hozzám egy alak.
Arany-vörös hajtenger födje,
Fehér hab legyen melle, válla,
Gyilkos szemű, forrón lehellő
Legyen majd ez az ördög lánya
S én elhajítom lobogómat,
Rohanok, bukom őelébe,
Égetni vágyva, lángban égve,
Százszorozva duzzad föl bennem
A láp lenyűgözött hatalma:
Ráomlom gyilkos szerelemmel,
Beföd az arany-vörös tenger
S én elmerülök ölve, halva.

Endre Ady "**Vízió a lápon**" című verse mélyen szimbolikus és átvitt értelemben is értelmezhető alkotás. A vers a költő személyes élményeit, belső küzdelmeit és a nagyobb társadalmi környezet kérdéseit tárja fel. Ady sajátos, szürrealista képeket használ, hogy kifejezze saját küzdelmét a megszokottal, a hétköznapi szürkeséggel szemben.

A vers eleje:
Ady bevezeti a költő által képzeletben vagy valóságosan lakott világot, a lápot, amely szürke, silány és szegény világként jelenik meg. A láp szimbolikusan a magyar társadalomra utalhat, amely 1910-es évek eleji válságos helyzetben van, szellemi és morális köd fedte. A köd, amely

„örök” és „egyre rémít”, az elnyomó, kilátástalan helyzetet szimbolizálja, melyből a költő ki akar törni.

Küzdelem a megvilágosodásért:
A költő, bár a ködben és a rémek között él, mégis ragaszkodik ahhoz a hithez, hogy eljön a „fényes reggel”. Ez a reggel a megvilágosodást, a megújulást jelenti, amelyet Ady a magyar nemzet számára is vágyott. Az, hogy „kidugom büszke, nagy fejem” és a „lelkem villan néha-néha”, a költői én küzdelmét és a remény megtartását jelzi a sötét időkben.

Vízió a változásról:
A harmadik versszak kifejezetten látomásos, vulkánhegyek emelkednek a lápból, ami radikális változást és forradalmi erőkitörést jelképez. A „sugár egész sereggel” és a „lángoszlop” képei a katarzist és a megtisztulást ábrázolják, ami a költő reménye szerint megváltoztathatja a társadalmat.

A konfliktus és a végzet:
A vers utolsó részében Ady egy újabb vízióval zár, ahol a változás lehetősége egyben veszélyt is jelent. Az „ördög lánya” megjelenése, aki gyilkos szemű és forrón lehellő, az ösztönök és a romboló szenvedélyek képviselője lehet. Ez a találkozás a költői énnek egy újabb belső küzdelmet jelent, ahol a hősies törekvések és az alacsonyabb ösztönök közötti harc dúl.

Összefoglalás
Ady "**Vízió a lápon**" című verse tehát egy mélyen személyes, mégis univerzálisan értelmezhető alkotás, amely a belső és külső küzdelmeket, valamint a változás iránti vágyat és annak kockázatait tárja fel. A vers Ady lírai önvallomása, ahol a költő saját belső világát és a körülötte lévő társadalom állapotát egyaránt megjeleníti.

Forrás és online változat

Forrás: Mesefarm.hu

Az eredeti online anyag a QR-kód segítségével érhető el.

Ez a PDF a Mesefarm nyomtatóbarát változata. A QR-kód az eredeti online cikkhez vezet, ahol a kapcsolódó tartalmak és frissítések is elérhetők.

Online változat

Mesefarm.hu - mesék, versek és fejlesztőanyagok gyerekeknek